

Arrest

nr. 349 534 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2023.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 2 maart 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 juli 2021 en op 28 oktober 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 31 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren op 31 augustus 2003 te Mirzakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar in Afghanistan. Tot aan uw vertrek in juli 2019 verbleef u in Mirzakhel. Tot een tweetal weken voor uw vertrek ging u naar school. Uw ouders, broers en zussen verblijven in Mirzakhel te Afghanistan.

Een tiental jaar geleden raakte een neef van uw vader, Z.U.H., gewond bij een zelfmoordaanslag op het districtshuis. Hij was in die periode vicedistrictschef. Hij bleef een tijdlang thuis tot hij een voorstel kreeg om de bouw van de Chamnay basis in Khogyani te leiden. Samen met enkele neven van uw vader en andere familieleden begon hij aan de bouw van de basis. Hoewel aan de taliban gelieerde dorpelingen dachten dat het om een Amerikaanse basis ging, bleek deze bestemd voor de Afghaanse grenspolitie. Na deze werken werd Z.U.H. door de taliban vermoord in de winkel van zijn schoonbroer Za.. De schoonbroer werd door de taliban meegenomen en de volgende dag vermoord. Jullie dorpelingen werd aangeraden om niet met jullie op het veld te werken en niet met jullie te praten. In de periode die volgde, werd uw uitgebreide familie gevisieerd en kregen jullie te maken met enkele bomaanslagen. Zo werd er een bom achtergelaten op jullie veld, kreeg een neef van uw vader, M.A., te maken met een bom nabij zijn tractor en werden er bommen achtergelaten bij de poorten van I.M.. Ook G., een neef van uw vader en voormalig malek, kreeg te maken met een bom nabij zijn auto. Een tijd later kreeg hij samen met enkele andere mannen te maken met een bomaanslag in de Jawala bazaar. Hij geraakte gewond maar kwam niet om het leven. Een ander familielid, N.M. raakte gewond toen hij met de motorfiets nabij de Kaper Khel checkpoint reed wanneer een bom ontplofte. De zoon van G., Iz., kwam om in een bomaanslag nabij de winkels van Mirzakhel. Een andere neef van uw vader kreeg te maken met granaten die naar zijn huis werden gegooid. Toen familieleden hem wilden bezoeken, ging er opnieuw een bom af. De kleinzoon van G., R., verloor zijn been toen er een bom afging op zijn veld. Uw oom A. verloor tenslotte het leven toen hij een religieuze dienst in Chamtala ging bijwonen. Omwille van deze gebeurtenissen besloot uw vader zijn kinderen niet langer naar school te sturen en jullie thuis te houden. Gelet op het vooruitzicht dat ook u een doelwit zou kunnen worden, besloot uw vader u richting Europa te sturen.

Omstreeks 1 juli 2019 vertrok u vanuit Afghanistan naar Iran. U reisde onmiddellijk naar Turkije. Na een verblijf van 10 dagen reisde u verder naar Griekenland en Noord-Macedonië, vooraleer naar Servië te reizen. Zes maanden later zette u uw reis per vrachtwagen verder. Een achttal maanden na uw vertrek kwam u aan te België. Daags later diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban daar zij uw familie al een tiental jaren viseren.

Sinds uw vertrek overleefde de malek van uw dorp, Israel, nog een aanslag vlakbij zijn huis. Twee andere neven van uw vader, P., en S. werden na de overname van de taliban vermoord. Voorts doorzocht de taliban nog jullie huis.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara, acht dreigbrieven, een brief van uw maleks ter bevestiging van uw problemen, drie foto's van overleden familieleden, foto's van de taskara's van familieleden, de Belgische verblijfsdocumenten van familieleden en een briefomslag.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 28 september 2021 werd u meerderjarig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zij uw familie reeds jarenlang viseren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 02/07/2021, p. 19, 24; Vragenlijst CGVS, 12/11/2020, vraag 3.4, 3.5)

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in Afghanistan, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats slaagde u er niet in om uw identiteit aan te tonen, noch om een geloofwaardig beeld te schetsen van uw levensomstandigheden voor uw komst naar België. U legde één document neer waaruit uw identiteit zou kunnen worden afgeleid, met name uw taskara die werd uitgegeven op 27 aqrab 1397

(Gregoriaanse kalender: 18 november 2018), acht maanden voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan (Verklaring DVZ, 12/11/2020, vraag 33). Aanvankelijk verklaarde u echter dat u uw taskara anderhalf à twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan heeft laten maken maar dat u het niet goed weet (CGVS 1 p. 21). Anderzijds stelde u dat kinderen vanaf zeven jaar een taskara nodig hebben om naar school te kunnen gaan (CGVS 1 p. 21). Gevraagd of u dan zelf ook een taskara had toen u zeven jaar was, stelt u initieel dat dit het geval was om vervolgens te stellen dat u het niet meer weet (CGVS 1 p. 21). Het mag opmerkelijk wezen dat u hieromtrent geen eenduidig antwoord kon geven. Er kan immers verwacht worden, gelet op het belang dat u aan dit document toeschrijft (CGVS 1 p. 21), dat u een duidelijk zicht kan bieden op het enige identiteitsdocument waarover u beschikt. Voorgaande wordt overigens versterkt door de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat dit bovenstaande stukken vlot te verkrijgen zijn binnen het illegale circuit. Uw identiteit kan dan ook geenszins als vaststaand worden beschouwd aangezien u hiervoor geen enkel (begin van) bewijs van neerlegt.

Voorts blijft u vaag over uw geboortedatum. Hoewel uw taskara vermeldt dat u op 10 saratan 1382 (1 juli 2003) geboren bent, stelt u geen idee te hebben van uw geboortedatum of geboortjaar volgens de Afghaanse kalender (CGVS 1 p. 9). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming d.d. 2 maart 2020 vermeldde u 16,6 jaar oud te zijn (zie registratie verzoek om internationale bescherming). U stelt uw Afghaanse geboortedatum niet te kennen omdat de geboortedatum van een baby niet geregistreerd wordt in Afghanistan (CGVS 1 p. 9), hetgeen bevreemdend is omdat uw geboortedatum klaarblijkelijk wel geregistreerd werd, afgaande op uw taskara. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden kennis genomen te hebben van dit stuk en uw geboortedatum op uw enige identiteitsdocument. Er kan dan ook niet begrepen worden dat u bij uw registratie bij de DVZ met een andere datum op de proppen zou komen (31/08/2003) (verklaringen DVZ, 12/11/2020, vraag 4). Uw tegenstrijdige verklaringen en stukken over uw geboortedatum doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook biedt u geen zicht over de levensomstandigheden waarin u opgroeide. Zo legde u incoherente verklaringen af over uw schoolloopbaan in Afghanistan. U stelt dat u 9, 10, 11 of 14 jaar was toen u tien à vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan stopte met naar school te gaan (CGVS 1 p. 6-8). Even later verklaart u dan weer dat u 14,5 à 15 jaar oud was toen u Afghanistan verliet (CGVS 1 p. 10) hetgeen onmogelijk in overeenstemming te brengen is met uw eerdere verklaring dat u 9, 10 of 11 jaar oud was toen u stopte met school 10 à 15 dagen voor u het land verliet. Afgaande op de geboortedatum vermeld op uw taskara (10 saratan 1382 of 1 juli 2003) en uw verklaringen acht maanden onderweg geweest te zijn alvorens op 1 maart 2020 aangekomen te zijn in België (CGVS 1 p. 20; verklaring DVZ, vraag 33; zie administratief dossier) zou u dan weer rond 1 juli 2019, uw 16e verjaardag, Afghanistan verlaten hebben. U verklaarde echter ook dat u Afghanistan verliet in de maand qaws (november/december) maar situeerde deze dan weer in de lente (CGVS 1, p. 10). Geconfronteerd met uw incoherente verklaringen over uw schoolloopbaan in Afghanistan, stelde u plots dat u tot uw 14e naar school ging in Afghanistan, vervolgens Afghanistan verliet en acht maanden onderweg was [naar België] (CGVS, p. 21). U stelt dat kinderen in Afghanistan hun taskara gaan halen wanneer ze zeven jaar zijn om zich vervolgens in te schrijven op school maar weet zoals hierboven aangehaald vreemd genoeg niet of u zelf op 7-jarige dan wel 11-jarige leeftijd uw schoolloopbaan aanvatte (CGVS, p. 21). Het is weinig ernstig dat u niet zou weten of u 7 dan wel 11 jaar oud was toen u naar school begon te gaan in Afghanistan. Wanneer dit opgeworpen wordt, stelt u dat u acht of negen was en bent blijven zitten in de 3e graad. Tijdens uw tweede onderhoud stelt u dan weer tot de vierde graad naar school gegaan te zijn en gestopt te zijn toen jullie problemen begonnen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2, 28/10/2022, p. 3, 11). De vaststelling dat u stelselmatig uw verklaringen omtrent uw schoolloopbaan aanpaste naargelang u door het CGVS geconfronteerd werd met incoherenties, breekt het algemene geloof in uw verklaringen danig af. Tevens is het bevreemdend dat u geen enkel (begin van) bewijs kan neerleggen omtrent uw schoolloopbaan. Zo stelt u uw rapporten te hebben weggegooid uit angst voor uw vader omdat u slechte punten gehad zou hebben (CGVS 1 p. 25, 26), wat weinig ernstig is. Er kan verwacht worden dat u in staat bent enig stuk ter staving van uw schoolloopbaan neer te leggen. De vaststelling dat dit niet doet, breekt het geloof in uw verklaringen verder af.

Er moet dan ook besloten worden dat u geen eenduidig zicht biedt op uw schoolloopbaan, uw leeftijd ten tijde van uw vertrek en het moment van uw vertrek uit Afghanistan.

Ook over de algemene levensomstandigheden van uw familie blijft u zeer vaag. Zo kon u op geen enkele wijze verduidelijken hoe uw gezin in hun levensonderhoud voorzag (CGVS 1 p. 14, 23; CGVS 2 p. 3, 9), hoewel u nog tien jaar na de start van uw problemen in Afghanistan verbleef. Dat u dit niet kon vragen uit respect voor uw ouderen (CGVS 1 p. 14, 23; CGVS 2 p. 9), is een weinig ernstige uitleg en kan niet verklaren waarom u niet de minste noties heeft van het werk van uw naaste familieleden indien u daadwerkelijk tot uw vertrek naar België bij hen woonde. Dat u onderweg naar België te kampen had met geweld en hierdoor niet alles meer weet over uw conflict (CGVS 2, p. 7) verklaart niet dat u dermate weinig informatie kon geven over uw directe leefwereld. Bovendien beweert u dat u in België 20 tot 25 familieleden hebt, allemaal neven van uw vader met wie u contacten onderhoudt (CGVS 2 p. 10) bij wie u zich kon informeren. U verklaarde zelfs dat u na het eerste onderhoud bij het CGVS de notities bekeek samen met uw neven (CGVS 2, p. 7). Daarnaast blijkt u tot heden een keer per maand ook nog contact te hebben met uw familie in Afghanistan (CGVS 2 p. 2, 3). In het licht van voorgaande kan er dan ook verwacht worden dat u zich zo goed als mogelijk zou informeren over de kernelementen van uw relaas, waaronder de levensomstandigheden van uw

naaste familieleden in Afghanistan. De vaststelling dat u dit niet deed roept zeer ernstige vragen op omtrent uw vrees voor vervolging.

U stelde voorts in uw eerste onderhoud dat jullie niets kunnen cultiveren op jullie land omwille van jullie problemen (CGVS 1 p. 14). Ook stelde u dat niemand anders jullie land gebruikt uit vrees om opgeblazen te worden (CGVS 1 p. 14). Echter stelde u in uw tweede onderhoud dat jullie naar aanleiding van jullie problemen landbouwers aanstelden om gewassen te verbouwen op jullie grond (CGVS 2 p. 3, 9). Deze verklaringen omtrent de landbouwactiviteiten van uw familie zijn wederom niet coherent en belemmeren aldus verder het zicht op uw werkelijke levensomstandigheden voor uw komst naar België. Er mag nochtans ook van verzoekers met een jeugdige leeftijd verwacht worden dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, en ook dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen toelichten. Uw gebrekkige verklaringen omtrent uw levensomstandigheden in Afghanistan contrasteren sterk met uw gedetailleerde verklaringen omtrent de gebeurtenissen die meer dan tien jaar geleden plaatsvonden met uw beweerde familieleden (CGVS 1, p. 18) waardoor het des te duidelijker is dat u bewust geen zicht wenst te bieden op bepaalde aspecten van uw levensloop.

Het geheel van voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u er niet in slaagt om aannemelijke verklaringen af te leggen aangaande uw identiteit, de omstandigheden waarin u opgroeide en de levensomstandigheden van uw familie. Nochtans is het cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming om een goed zicht te krijgen op deze elementen. Door geen zicht te bieden op deze elementen ondermijnt u uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat uw kerngezin en uzelf bij uitbreiding gevisieerd werden door de taliban. Het feit dat u uw identiteit niet overtuigend wist te staven, zet de geloofwaardigheid van enige betrokkenheid bij de problemen van uw vermeende familieleden reeds op losse schroeven. Er moet hierbij aangestipt worden dat zelfs indien u uw identiteit en familieband wel aannemelijk had gemaakt, het loutere feit dat iemand een familielid is van een begunstigde van internationale bescherming in België (verklaringen DVZ, vraag 22) géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om dit familielid ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw beweerde familiale situatie. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op individuele basis onderzocht. Er wordt hierbij rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalden uw beweerde familieleden in België net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat enkele van hen een beschermingsstatuut werd toegekend dan ook niet betekent dat er ook in uw geval, of van andere familieleden, beslist moet worden tot een toekenning van een beschermingsstatuut.

Zeker in het licht van het door u beschreven probleem, een mogelijke vete of bloedwraak waarbij een grote groep familieleden betrokken is, is het essentieel voor de beoordeling van een actuele nood aan internationale bescherming om een goed zicht te krijgen op de persoonlijke betrokkenheid van een verzoeker en zijn kerngezinsleden. Vooreerst moet er gewezen worden op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat u geen zicht bood op jullie levensomstandigheden. Daar u hier geen zicht op bood, kan worden verondersteld dat deze niet in overeenstemming waren met een dergelijke vrees en een actueel conflict tussen uw kerngezin en de taliban.

Hoe dan ook blijkt ook uit uw overige verklaringen geenszins dat u en uw kerngezin persoonlijk betrokken waren of geraakt werden door dit conflict.

Zo kan er geenszins begrepen worden dat wanneer uw familie al ruim tien jaar problemen zou hebben met de taliban, en hiertoe verschillende familieleden verloren, zij tot heden nog steeds in hetzelfde dorp zouden wonen (CGVS 1 p. 18, 19, 22, 23). Niet in het minst wanneer zij geïsoleerd zouden zijn door de taliban, wiens orders ervoor zorgden dat niemand met jullie durfde spreken (CGVS 1 p. 18). Dat de taliban niet zo makkelijk naar jullie dorp konden komen (CGVS 1 p. 23; CGVS 2 p. 4, 5), is weinig ernstig. U verklaart immers zelf dat zij klaarblijkelijk in staat waren om geavanceerde aanvallen uit te voeren op uw familieleden, en dit op verschillende locaties, waaronder uw dorp (CGVS 1 p. 11, 12, 18, 19; CGVS 2 p. 7, 8, 9). Overigens verklaart u zelf dat de meeste mensen in uw dorp aan de taliban gelieerd waren (CGVS 1 p. 18) en dat de taliban recent nog een huiszoeking uitvoerden (CGVS 2 p. 3, 8, 11). Bijgevolg kan er niet ingezien worden waarom zij u of uw familie niet zouden kunnen bereiken. In het licht van de gebeurtenissen die u aan uw familieleden toeschrijft, kan er immers verwacht worden dat uw gezinsleden enig demarche zouden ondernemen om zichzelf in veiligheid te brengen. Echter blijken zij geen stappen ondernomen te hebben om verdere problemen met de taliban te vermijden (CGVS 1 p. 23; CGVS 2 p. 4, 5). Voorgaande breekt het geloof af in uw these dat u bij een terugkeer gevisieerd zou worden ten gevolge van een familiaal probleem met de taliban (CGVS 1 p. 18, 19) met het gegeven dat uw familie tot heden nog steeds in hetzelfde dorp verblijft hoewel het voor u onmogelijk zou zijn om daar nog te blijven. Dat jullie er nog wonen omdat ze jullie elders zouden makkelijker zouden kunnen aanvallen (CGVS 2 p. 9, 11), is evenmin ernstig. Niet in het minst daar u

uiteindelijk zelf verklaarde dat jullie slechts problemen hebben met enkele specifieke leden van de taliban (CGVS 2 p. 5). In dat licht kan er dan ook verwacht worden dat jullie zich zo ver mogelijk van deze personen zouden willen verwijderen. Jullie deden dit echter niet. Dat uw vader als 45-jarige ten tijde van uw interview bij de DVZ te oud zou zijn om Afghanistan te verlaten is evenmin ernstig te noemen (CGVS 1 p. 23; CGVS 2 p. 3; verklaringen DVZ, 12/11/2020, vraag 15). Evenmin kan het verklaren waarom hij nooit een enkele bedreiging aan zijn adres heeft mogen ontvangen (CGVS 1 p. 19). U kreeg evenmin persoonlijk te maken met deze vermeende belagers (CGVS 2 p. 11). Er kan immers van de taliban verwacht worden dat indien zij uw familie al jaren viseren, zij geen onderscheid maken in de leeftijd van uw familieleden en ook niet nalaten om bedreigingen te uiten. De taliban ondernamen evenwel op geen enkel moment een concrete actie tegen u of uw kerngezin (CGVS 1, p. 19, 23). Pas een maand of twee maanden na de machtsvername door de taliban onderzochten zij uw huis, waar u geen verdere concrete problemen aan koppelde (CGVS 2, p. 8). Overigens kan er niet ingezien worden dat, indien uw familie al tien jaar onder de loep van de taliban lag, u toch nog jarenlang naar school bent geweest (CGVS 1 p. 6, 7, 9, 21, 22). Indien uw vader werkelijk dacht dat u het risico liep om door de taliban geïdoleerd te worden (CGVS 1 p. 8), kan er verwacht worden dat hij u onmiddellijk thuis zou houden. Echter blijkt u tot een tweetal weken voor uw vertrek gewoon naar school geweest te zijn (CGVS 1 p. 8) en blijkt u ook nog via de madrassa onderwijs genoten te hebben (CGVS 1 p. 9). Ten overvloede bleek uw familie nog in de mogelijkheid om in een naburig dorp boodschappen te doen (CGVS 1 p. 14) en zichzelf te verplaatsen in uw regio (CGVS 2 p. 7). Indien uw familieleden, zoals u zelf stelt, het risico liepen geïdoleerd te worden indien zij naar een andere plek trokken (CGVS 2 p. 4) kan voorgaande geenszins gevolgd worden. Bijgevolg spreekt u zichzelf dan ook danig tegen. Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat uw familie gebukt gingen onder een constante dreiging van de taliban en zij hiertoe hun zonen diende te beschermen. Ten overvloede mag het verbazen dat in de geest van uw verklaarde problemen, uw broers tot heden nog verblijven in Afghanistan (verklaringen DVZ, vraag 17; CGVS 1 p. 23). Het geheel van voorgaand gedrag ondermijnt de actualiteit en ernst van een persoonlijke vrees of reëel risico in uw persoonlijk geval dan ook op manifeste wijze.

Naast de bevreemdende houding die u aan zichzelf, uw familie en de taliban toeschrijft, valt ook uw gebrek aan kennis en interesse in de problemen van uw eigen familie op. Zo valt het op dat u met een reeks recente gebeurtenissen op de proppen komt (CGVS 2 p. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11) maar niet in staat bent om hier details over weer te geven. Zo blijkt u niet te weten wie jullie malek zou hebben aangevallen of hoeveel mensen hem aanvielen (CGVS 2 p. 3, 4). Ook over de vermeende aanval op de neef van uw vader, P., en de aanval op Sa. of de aanval op S. blijkt uw kennis maar pover (CGVS 2 p. 6, 7, 8, 9). Zelfs over de resultaten van een vermeende huiszoeking bij u thuis, kan u niets vertellen (CGVS 2 p. 8). De meest recente ernstige gebeurtenis die u er toe aanzette om uw schoolgang stop te zetten, met name de dood van uw oom langs vaderszijde A. (CGVS 2, p. 22), situeerde u dan weer bij de DVZ tien jaar eerder dan bij het CGVS (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) hetgeen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis en het effect ervan op uw persoonlijke vrees sterk ondermijnt. U legde bovendien geen eenduidige verklaringen af omtrent uw belagers. U verklaarde tijdens uw interview bij de DVZ en in uw eerste onderhoud bij het CGVS dat u de taliban in zijn geheel dient te vrezen ten gevolge van het werk dat enkele verre familieleden uitvoerden in het verleden (CGVS 1 p. 19, 24; Vragenlijst CGVS, 12/11/2020, vraag 4, 5). Echter stelt u tijdens uw tweede onderhoud geen problemen met de taliban in zijn geheel te hebben maar louter met enkele specifieke mensen die voor hen werken (CGVS 2 p. 5). U voegt er nog aan toe dat de taliban amnestie hebben aangekondigd en stelt ervan uit te gaan dat zij uw belagers zouden stoppen om jullie aan te vallen (CGVS 2 p. 6). Voorgaande is een merkwaardige nuance in het licht van uw initiële verklaringen. Indien u effectief louter enkele individuen diende te vrezen kan er immers verwacht worden dat u dat ook op die manier zou verklaren in uw eerste interviews. U trachtte uw problemen echter te kaderen binnen de taliban in zijn geheel, hetgeen een zeerlijke andere perceptie creëert. De vaststelling dat u uw verklaringen tijdens uw tweede onderhoud afzwakt, breekt het geloof in uw verklaringen dan ook verder af. Uw vermoeden dat de taliban uw belagers er van zullen weerhouden een aanval uit te voeren (CGVS 2, p. 6) doet bovendien eens te meer afbreuk aan de actualiteit en ernst van enige vrees voor vervolging en aan het reële risico dat u omwille van dit conflict ernstige schade zou lijden in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Evenmin blijkt u te weten wie de belagers van uw familie concreet zijn of hoeveel vijanden jullie juist hebben, noch kan u er iets over vertellen (CGVS 2 p. 5, 6, 11). Ook blijkt u niet te weten of er contacten gelegd werden tussen uw familie en de taliban (CGVS 2 p. 6). Voorgaande kan in het licht van uw eigen verklaringen aangaande amnestie en uw uiteindelijke bewering geen probleem te hebben met de taliban in haar geheel (CGVS 2 p. 6), wel verwacht worden. De vaststelling dat uw kennis over de recente gebeurtenissen en over de belagers van uw familie kennelijk beperkt is terwijl u over de gebeurtenissen die meer dan tien jaar geleden plaatsvonden zeer gedetailleerde verklaringen aflegde (CGVS 1, p. 18-19) geeft uw verklaringen een sterk ingestudeerd karakter en breekt het geloof in de actualiteit van uw problemen verder af. Dat u geen vragen stelde over de recente gebeurtenissen waarmee uw familie te maken krijgt en u zich niet informeert in dat kader, tart alle verbeelding. Gelet op het gegeven dat u deze problemen inroept in het kader van een verzoek om internationale bescherming, kan er verwacht worden dat u zich deugdelijk informeert en hierover spontaan kan vertellen. Uw gebrek aan interesse kan geenszins in overeenstemming gebracht worden met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden. Zo ook uw bevreemdende houding waarbij u kennelijk op voorhand inconsistenties of onjuistheden in uw verklaringen tracht toe te

dekken door zich op voorhand te excuseren voor mogelijke fouten of vergetelheden (CGVS 2 p. 6, 12). Zulks zet verdere vraagtekens bij uw algehele verklaringen daar er van u verwacht mag worden dat u eenduidige en juiste verklaringen kan afleggen aangaande de redenen waarom u Afghanistan diende te ontvluchten en in België internationale bescherming vraagt.

Naast voorgaande ongerijmdheden, moet er eveneens op gewezen worden dat het hoe dan ook weinig plausibel is dat u louter omwille van een verre familieband met enkele vermeende slachtoffers van de taliban, in hun vizier zou komen en zelfs vervolging zou dienen te vrezen. Zo blijken de slachtoffers, op A. na, allemaal neven van uw vader te zijn (CGVS 1 p. 18, 19; CGVS 2 p. 10, 11). Gelet op uw verklaringen dat de twisten zich allemaal hebben afgespeeld in die tak van de familie, ongeveer 10 jaar geleden (CGVS 1 p. 18, 19), kan er niet ingezien worden dat de focus van de taliban zich opeens zou verleggen naar uw tak van de familie. Niet in het minst daar u uw vader ook niet in verband brengt met de grondslag van het probleem, de diensten die familieleden leverden bij de bouw van een Amerikaanse basis (CGVS 1 p. 18, 19) en uw naaste familieleden nog steeds op dezelfde plek wonen.

Wat betreft de brief die u neerlegde ter illustratie van de oproep van de taliban om uw familie uit te sluiten van het gemeenschapsleven (CGVS 1, p. 18), moet worden opgemerkt dat enkel de familie R. wordt vermeld. Uit de loutere neerlegging van identiteitskaarten en taskara's van uw beweerde familieleden kan er niet geconcludeerd worden dat u effectief tot dezelfde familie behoort. Nergens uit deze stukken blijkt dan ook dat de taliban ook uw familie viseerde.

Uit het geheel dat voorafgaat moet besloten worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u, noch uw directe familie in Afghanistan door de taliban geïsoleerd worden ten gevolge van de professionele activiteiten die uw beweerde verre familieleden meer dan tien jaar geleden uitvoerden.

Voor zover u bij de DVZ aanhaalde dat alle jongeren in uw regio verplicht worden mee te werken met de taliban op straffe van dood (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) moet in eerste instantie worden opgemerkt dat u wanneer u hier specifiek naar werd gevraagd door het CGVS louter verwees naar uw beweerde problemen met de taliban omwille van jullie conflict (CGVS 1, p. 24) en zelfs dat u met de taliban in het algemeen geen problemen kent (CGVS 2, p. 5). Hieruit kan onmogelijk een actuele vrees uit worden afgeleid. Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat de taliban heden ten dage trachten een professioneel leger op te bouwen met reguliere strijdkrachten en trachten hiertoe leden van het voormalige overheidsleger te overtuigen zich aan te sluiten, alsook gebruik te maken van in het buitenland opgeleide strijdkrachten. Nergens wordt evenwel melding gemaakt van het gebruik van gedwongen rekrutering.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te

tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Integendeel, hierboven werd aangetoond dat uw identiteit niet vaststaat en dat u geen zicht bood op uw levensomstandigheden in Afghanistan noch op het moment van uw vertrek uit Afghanistan en uw leeftijd ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. Zodoende maakt u zelf een beoordeling van uw nood aan internationale bescherming louter omwille van een verblijf in Europa of een gepercipieerde verwestering onmogelijk.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara werd reeds bovenaan besproken.

De foto's van uw beweerde familieleden, hun taskara's en de verblijfsdocumenten van uw beweerde familieleden in België tonen op geen enkele manier aan dat het hier daadwerkelijk om familieleden gaat, dan wel wanneer en binnen welke omstandigheden zij zijn omgekomen. Evenmin kan uit deze stukken blijken dat u persoonlijk geviséerd wordt door de taliban.

De brief van uw malek maakt op geen enkele manier gewag van uw persoon. Daarnaast betreft het een kopie, waardoor de bewijswaarde van het stuk zeer relatief is. Niet in het minst daar het stuk vlot te fabriceren

is mits handig knip en plakwerk. De door u neergelegde dreigbrieven van de taliban moeten in hetzelfde licht bekeken worden. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is.

De briefomslag toont hoogstens aan dat u post ontving uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"de rechten van het kind"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris):

"[...]"

2. Fb vrienden verzoeker ;

3. Gelikete pagina's op fb ;

"[...]"

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van december 2023;
- het rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024;
- het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus *"Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van Cedoca van 14 december 2023;
- het rapport *"COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van november 2024;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van januari 2026.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een eerste aanvullende nota, overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris):

"5. Schoolattest en inschrijvingsfiche KTA S.-M., schooljaar 2019-2020

6. Schoolattest en rapporten KTA S.-M., schooljaar 2020-2021

7. Certificaat NT2 – richtgraad 1 dd 02.07.2024
8. Uitslag theoretisch rijexamen dd 16.05.2024
9. Startersfiche A.J. dd 26.07.2021
10. Loonbrieven A.J. 2021-2022
11. Loonattest F.J. 2022
12. Loonbrieven A. 2021-2024
13. Arbeidsovereenkomst D. dd 27.02.2023
14. Tewerkstellingsattest D. 2022
15. Tewerkstellingsattest D. 2023
16. Individuele rekening D. 2022
17. Individuele rekening D. 2023
18. Loonbrieven Ad. 2024
19. Uittreksel strafregister dd 14.01.2025
20. Voorlopig rijbewijs”.

3.3. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een tweede aanvullende nota, overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris):

- “21. Arbeidsovereenkomst B. ;
 22. Badge B. ;
 23. Deelcertificaatsupplement Open module dd. 20.02.2024 ;
 24. Loonfiches december 2025 t.e.m. maart 2026 ;
 25. Schoolrapport 2021-2022 ;
 26. Rijbewijs B.”

4. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

4.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban, die zijn familie al ruim tien jaar viseren omwille van hun samenwerking met de voormalige Afghaanse overheid. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

4.2. Waar verzoeker wijst op zijn verblijf in Europa, stelt de Raad het volgende vast.

4.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘civic space’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24 en

EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 116).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afdgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdadige aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban's impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden.

(EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere *checkpoints* aan de grens. Op de luchthaven wordt een *screening* uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de

veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

4.2.2. *In casu* voert verzoeker aan dat hij reeds zes jaar in België verblijft, dat hij de westerse waarden en normen heeft overgenomen, temeer gelet op zijn jeugdige leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan (15 jaar) en zijn aankomst in België (16 jaar), dat hij in België naar school ging en werkte en dat hij Nederlands leerde. Tevens wijst hij op zijn Facebookprofiel, waaruit blijkt dat hij de voormalige Afghaanse overheid steunt. Ter terechtzitting verklaart verzoeker in het Nederlands dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd, dat hij mensen heeft leren kennen en dat hij samenwoont met zijn neven in Gent, die hier al langer verblijven.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad op jonge leeftijd (15 jaar) uit Afghanistan is vertrokken en dat hij intussen reeds zes jaar in België verblijft. Ten tijde van het indienen van onderhavig verzoek om internationale bescherming was verzoeker 16 jaar oud. Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust Belgische en Europese gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Uit de door verzoeker aan zijn aanvullende nota's gevoegde documenten, die een zekere tijdsperiode bestrijken, blijkt dienaangaande dat verzoeker een gedegen inspanning heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren. Zo blijkt dat verzoeker werk zocht en vond. Verzoeker leerde intussen Nederlands en legde zijn verklaringen ter terechtzitting in correct en begrijpelijk Nederlands af. Bovendien woont verzoeker samen met zijn neven in Gent, die reeds lange tijd in België verblijven en die een bijkomende steun vormen voor verzoekers integratie in België. Gezien het geheel van deze elementen kan worden aangenomen dat verzoeker zich in zijn dagelijks leven op regelmatige basis onderdompelt in verschillende aspecten van de Belgische samenleving en dat hij zich waarden en normen heeft eigen gemaakt die geenszins stroken met de wijze waarop de Afghaanse samenleving actueel door het talibanregime wordt vormgegeven (zie *supra*). Mede gelet op zijn relatief jonge leeftijd, getuigt het geheel van het voorgaande van een vergaande inspanning van verzoeker om zich aan het leven in België aan te passen. Zijn vooruitgang beperkt zich klaarblijkelijk niet louter tot het vinden van werk en het leren van Nederlands, maar strekt zich ook uit naar zijn gedrag en sociale vaardigheden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker nauw betrokken is bij het dagelijks leven in België. De voorliggende stukken en de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Daargelaten de vraag of verzoeker blijf geeft van een daadwerkelijke internalisering van de Belgische en Europese waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een dergelijke internalisering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie: i) het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten voor Europa; ii) zijn inmiddels ruim zesjarige afwezigheid uit Afghanistan; iii) zijn verblijf van inmiddels ruim zes jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte documenten en afgelegde verklaringen dienaangaande.

Verzoeker heeft een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht. Zijn relatief jonge leeftijd maakt dat hij beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn werk en zijn familieleden in België, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn relatief jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

4.2.3. Het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie in acht genomen, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij

terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de strenge sociaalreligieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd alsook met het gegeven dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging, daar de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling, van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

4.3. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn relatief jonge leeftijd, zijn individuele omstandigheden en zijn specifieke levensomstandigheden in België, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wegens zijn (toegeschreven) internalisering van Belgische en Europese waarden en normen kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging. Tevens is de Raad van oordeel dat er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn, daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA *Country Guidance* van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

4.4. Gelet op de uiteenzetting hierboven, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 worden aangenomen.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER